

Ur Djupet

Finntroll

Förbannad och glömd.
Evigheten, ensamheten.
Jag tog mina steg.
Sista men första.

Tusen och trettio steg.
Mot jördkarnans Brinnande valv.
Den skalv, den skalv.

Da visade sig, modern i djupet.
Sa dold, sa hemig.
Om henne jag talt inget mer.
Ty om moderns visdom sjunga.
Inte en levande själ.

Ur vad jag trott.
Min undergang bliva, jag steg och kände kyla.
Ett ljus sa längtat.
Ett ljus sa ljuvt.

Jag sprang ner en älg.
Under manens skära.
Drack dess livssaft sa het.
Som djupjordens glöd.
Den brände mitt svalg.

Ilskan klöste och mitt hjärta brann.
Hämndens tid kommit.

Ty blod för blod.
Var hämndens hamn.
Da ristade jag mitt skinn.
Med urgudens namn.

Med urgudens namn.

Jag sprang ner en älg.
Under manens skära.
Drack dess livssaft sa het.
Som djupjordens glöd.
Den brände mitt svalg.